

skylden for, at der kommer nogle ubehagelige afstemninger i Folketingssalen her.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er enig i, at der bør ske en kompensation. Hvilken størrelse den skal have, vil vi ikke gå nærmere ind i fastsættelsen af. Vi synes ikke, det var smukt, det næsten tidsmæssige sammenfald der var mellem Færøforhandlingerne og de efterfølgende pinsepakkeforhandlinger, men vi må konstatere, at sådan skete det, og det skal jeg ikke begynde at udlægge nærmere i detaljer.

Konkluderende må vi sige, at vi ikke vil støtte det beslutningsforslag, som Fremskridtspartiet har fremsat. Vi vil heller ikke modsætte os i Finansudvalget, at aktstykket bliver udmøntet, men vi vil ikke tage et ansvar for det.

Óli Breckmann (KF):

Forslagsstillerne ønsker at sikre fuld offentlighed ved grundig debat i Folketinget om aftalen af 10. juni mellem regeringen og landsstyret i stedet for sagens afgørelse i Finansudvalget. Selvfølgelig ønsker ethvert medlem af Folketinget sig en grundig belysning af alle sager, og jeg må sige, at disse bemærkninger er meget klart opsat og meget pædagogisk lagt frem for Tinget. Det kan enhver forstå.

Der rejses dog tvivl om, hvordan aftalen er skruet sammen, og det er det, denne debat har drejet sig om. Lagtingets opposition har også beklaget, at ansvar i banksagen og erstatning ikke stadfæstes, mens koalitionen bag landsstyret ligesom regeringen her og en del af den borgerlige opposition i Folketinget har godtaget, at erstatning og refinansiering af restgæld går op i en højere enhed.

Når forslagsstillerne taler om et gaveelement, ligger der vel en mistænkeliggørelse i ordet. Der er dog tale om en forhandlingsløsning, som begge parter er enige om og, formoder jeg, tilfredse med.

De sidste 500 mio. kr. af lånet udsættes i 20 år, hvorefter de tilbagebetales af Færøerne, hvis – eller forhåbentlig når – der findes olie deroppe. Det er vel også en måde sammen med de 900 mio. kr. at regne sig frem til den 1,5 mia. kr., som landsstyrets erstatningskrav lød på. Det havde man så fået begrundet så godt, det lod sig gøre, og det har regeringen vel fundet hensigtsmæssigt.

5 pct. i rente på et annuitetslån over 20 år af restgælden på godt 4 mia. kr., ja, det svarer til

en tilbagebetaling på 323 mio. kr. årlig. Det skulle være et beløb, som Færøernes økonomi kan bære, og det var den mulighed, som regeringen fik fra Folketinget i beslutningen af 27. januar i år under bankdebatten. En markedsrente på et almindeligt lån kan vel heller ikke kaldes en gave eller en donation.

Naturligvis ville regeringen have denne banksag ud af verden én gang for alle, og det ønskede Færøerne selvfølgelig også. Den har nemlig forpestet forholdet mellem vore lande alt for længe, og nu har vi en mulighed for at komme videre i aftalt fordragelighed. At dette kunne opnås uden at skille banksagen og gældsaf-talen ad, hjælper vel regeringen til at undgå en tilståelse for overgreb, samtidig med at den hjalp begge parter til en samlet tilfredsstillende løsning, og så har vi en efterfølgende mulighed for at retsforfølge Den Danske Bank.

Forslagsstillerne tror ikke, at Færøernes fremtidige problemer er overstået. Det er ganske rigtigt. Hvem kan regne med et liv ganske uden problemer? De opstår vel altid. Men med hensyn til den færøske økonomis bæreevne skulle problemerne blive mindre fremover, end hvis vi ingen aftale fik med regeringen og sloges imod uoverkommelige tilbagebetalingsbyrder i al fremtid.

Med hensyn til fremtidige donationer fra dansk side vil jeg påpege, at det danske bloktilskud ikke forsvinder ned i en malstrøm i Nordatlanten. Danmark har ikke tabt en krone på Færøerne. Vi har betalt og vil betale alt tilbage til en 5 pct.-markedsrente. Så enkelt er det. Riget har nemlig en sammenhængende økonomi. Vi er forbundne kar.

Værdiskabelsen i Danmark af bloktilskuddet er normalt større end bloktilskuddets nominelle værdi, og Danmark har jo årlig et handelsoverskud over for Færøerne på 1,5 mia. kr. og Færøerne et tilsvarende underskud i samhandelen med Danmark. Men sådan er det nu engang skruet sammen, og sådan har vi hidtil ønsket at leve. At det bør ændre sig i fremtiden er man vel også kommet ind på i denne her aftale. Og så skal vi forhandle videre om det senere på året eller næste år.

Ét står fast: Hvis Færøerne var gået fallit i 1992, ville det have udløst tab på mellem 3 og 3,5 mia. kr. for den danske indskydergarantifond og danske pengeinstitutter, som havde lånt penge til Færøerne, og som de færøske banker garanterede for lån over for. Således havde det været.